

KALIANE BRADLEY

ZAMAN BAKANLIĞI

Çeviren: Merve Özcan

Eksik Parça Yayınları

Zaman Bakanlığı

Kalane Bradley

İlk kez, bir Simon & Schuster alt markası olan Avid Reader Press tarafından

The Ministry of Time adıyla İngilizce basılmıştır.

© Kalane Bradley 2024

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çeviren: **Merve Özcan**

Dizi editörü: **Kürşad Kızıltuğ**

Son okuma: **İsmail Yamanol**

Sayfa Tasarımı: **Esranur Gelbal**

Kapak Tasarımı: **Artemis İren**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Kasım 2025

ISBN: 978-625-5874-71-9

Türkçe yayın hakları, Anatolia Ajans ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

 [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)

 [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)

 [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)

 [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)

 [x.com/eksikparcayayin](https://www.x.com/eksikparcayayin)

www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**

Gölpazarı Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55

www.ikiayayincilik.com.tr

Kaliane Bradley, Londra’da yaşıyan İngiliz-Kamboçyalı bir yazar ve editördür. Kısa öyküleri *Electric Literature*, *Catapult*, *Somesuch Stories* ve *The Willowherb Review* gibi birçok önemli yayında yer aldı. 2022 *Harper’s Bazaar* Kısa Öykü Ödülü ve 2022 V.S. Pritchett Kısa Öykü Ödülü’nün sahibi olan Bradley, ilk romanı *Zaman Bakanlığı* ile edebiyat dünyasına iddialı bir giriş yaptı. Zaman Bakanlığı 2024’te Goodreads En İyi Bilimkurgu Okur Ödülünü kazandı.

anneme ve babama

KEŞİF SEFERİNİN SONU

*Franklin'in kayıp Arktik seferinin
son yılındaki önemli yerler*

I

Belki de bu kez ölecek.

Buna pek üzülmüyor. Belki de çok üşüdüğü için zihni uyuşmuş. Düşünceler geldiğinde, yarı saydam, serbest yüzen denizanelerini andırıyor. Arktik rüzgârı ellerini ve ayaklarını ısıtırken, düşünceleri kafatasının içinde bir o yana bir bu yana çarpıyor. En son donan onlar olacak.

Yürüdüğünü biliyor ama artık hissetmiyor. Önündeki buz sekip geri düşüyor, öyleyse o ileriye hareket ediyor olmalı. Sırtında bir silah, önünde bir çanta var. Bunların ağırlığı hem anlamsız hem de Sisifosvari.

Keyfi yerinde. Dudakları uyuşmuş olmasaydı ısıklık öttürürdü.

Uzaktan top atışlarının sesleri geliyor. Üç tane üst üste, hapsirink gibi. Gemi sinyal veriyor.

Birinci Bölüm

Mülakatı yapan kişi adımı söyledi, bu da düşüncelerimin hızlanmasına neden oldu. Adımı söylemem, hatta aklımdan bile geçirmem. Üstelik çoğu insanın aksine adımı doğru da söylemişti.

“Adım Adela,” dedi. Gözünde bir bant ve saman renginde sarı saçları vardı. “Ben Bakan Yardımcısı’yım.”

“Hangi Bakan’ın...?”

“Otur.”

Bu benim altıncı mülakatımdı. Görüştüğüm pozisyon ilanı bakanlık içi yayımlanmıştı. Maaş oranlarının bulunduğu evraklarda ÇOK GİZLİ damgasını kullanmak kabalık olduğundan GÜVENLİK İZNİ GEREKLİ olarak işaretlenmişti. Daha önce bu güvenlik seviyesine erişim izni vermemişti, bu yüzden kimse bana işin ne olduğunu söylememişti. Mevcut maaşımın neredeyse üç katını ödediği için seve seve cahil kalırdım. Bu noktaya gelebilmek için ilkyardım, savunmasızların korunması ve İçişleri Bakanlığı’nın İngiltere’de Yaşam testinde mükemmel başarı göstermek zorunda kalmıştım. Özel ilgi isteyen bir statüye ve belirli ihtiyaçlara sahip mülteçilerle yakından çalışacağımı biliyordum ama nereden kaçtıklarına dair bir fikrim yoktu. Rusya veya Çin’den gelen, siyasi açıdan önemli firariler olduğunu tahmin ediyordum.

Kim bilir hangi bakanın yardımcısı olan Adela, kulağının arkasına bir tutam sarı saçını duyulur bir çıtırtıyla sıkıştırdı.

“Annen bir mülteciydi, değil mi?” dedi. Bu bir iş görüşmesine başlamanın tuhaf bir yoluydu.

“Evet, hanımefendi.”

“Kamboçya,” dedi.

“Evet, hanımefendi.”

Mülakatlar sırasında bu soru bana birkaç kez sorulmuştu. Genelde insanlar bunu kendilerini düzeltereğini umarak sona doğru tizleşen bir sesle sorardı çünkü kimse Kamboçya’dan olamazdı. “Kamboçyalıya benzemiyorsun,” demişti ilk densizlerden biri, ardından bir pilot ışığı gibi parlamıştı çünkü mülakat personel gözlemleme ve eğitim amacıyla kaydediliyordu. Bu sözünden dolayı bir uyarı alacaktı kesin. İnsanlar bana bunu sık sık söylerdi ve aslında kastettikleri şuydu: Beyaz insan sınıfına son anda girmiş birine benziyorsun (belki İspanyol) ve üstünde soykırım taşımıyorsun. Bu iyi bir şeydi çünkü böyle tavırlar insanları rahatsız ederdi.

Bu sözlerin ardından soykırım çağrıştıran bir yorum gelmedi: *Orada hâlâ akraban var mı?* Anlayışlı bir dudak büküş. *Hiç ziyaret eder misin?* Duygulu bir gülümseme. *Güzel ülke.* Yaşlarla dolan gözler. *Ziyaret ettiğimde çok cana yakınlardı.* Alt göz kapığında belirgin gözyaşı. Adela sadece başıyla onayladı. Acaba dördüncü seçeneği yeğleyip ülkeyi kirli ilan edecek miydi?

“Kendisini asla bir mülteci ya da eski bir mülteci olarak tanımlamazdı,” diye ekledim. “İnsanların böyle söylediğini duymak çok tuhaf.”

“Birlikte çalışacağınız kişilerin de bu terimi kullanma olasılığı düşük. Biz ‘göçmen’ sözcüğünü tercih ediyoruz. Soruna cevap olarak, ben Göçmenlik Bakanı Yardımcısı’yım.”

“Peki bu göçmenler nereden göçtüler?”

“Tarihten.”

“Anlamadım?”

Adela omuz silkti. “Zaman yolculuğu yapıyoruz,” dedi, kahve makinesini tarif edercesine. “Bakanlığa hoş geldin.”

*

Zaman yolculuğu içerikli bir film izleyen, bir kitap okuyan veya geciken bir toplu taşıma aracında zaman yolculuğu kavramına kafa yorarak kendini soyutlayan herkes, yolculuğun fiziği hakkın-

da düşünmeye başladığı anda bir saçmalık olduğunu anlar. Nasıl çalışır? Nasıl *çalışabilir*? Bu anlatının hem başında hem sonunda aynı anda varım, bu bir nevi zaman yolculuğudur ve size şunu söylemek için buradayım: Güzel kafanızı yormayın. Bilmeniz gereken tek şey, yakın gelecekte İngiliz yönetiminin zamanda yolculuk yapmayı geliştirdiği ama henüz bunu denemediği.

Tarihin akışını değiştirmenin doğası olan kaostan kaçınmak için (şayet “tarih” tutarlı ve tekil bir kronolojik anlatı olarak kabul edilebilirse ki bu da başka bir saçmalık) insanları geçmişteki savaş bölgelerinden, doğal afetlerden ve salgın hastalıklardan çekip çıkarmak gerektiği konusunda anlaşmaya varıldı. 21. yüzyıla göç eden bu kişiler zaten kendi zaman çizelgelerinde ölü olacaktı. Onları geçmişten silmek geleceği etkilemezdi.

Zaman yolculuğunun insan vücuduna ne tür etkileri olabileceği konusunda kimsenin bir fikri yoktu. Dolayısıyla, kendi zaman çizelgelerinde ölecek kişileri seçmemizin ikinci nedeni bizim zaman çizelgemizde de ölebilecek olmalarıydı, sahile getirilen derin deniz balıkları gibi. Belki de insan sinir sisteminin dayanabileceği dönem sayısı sınırlıydı. Eğer dönemeçlerin zamansal eşdeğerini elde edip bir Bakanlık laboratuvarında gri ve pembe jöleye dönüştürülürse en azından istatistiksel açıdan bu cinayet olmazdı.

“Göçmenler”, yaşadığı müddetçe insan sayılacaktı, bu da işleri karmaşıktır. Özellikle de kitleselleşse mültecileri insan olarak düşünmemek daha iyiydi. Aksi durumda evrak işleri karışık bir hâl alıyordu. Ancak göçmenler insan hakları açısından değerlendirildiğinde, İçişleri Bakanlığı’nın sığınmacılara ilişkin kriterlerine uyuyordu. Zaman yolculuğunun yalnızca fizyolojik etkilerini değerlendirmek etik açıdan yetersizdi. Geleceğe gerçekten uyum sağladıklarını anlamak için göçmenlerin tam zamanlı bir refakatçiyle gelecekte yaşamaları gerekiyordu; benim de mülakatlarına katılıp başarılı bir sonuç aldığım iş buydu. Bize “köprü” diyorlardı; muhtemelen “asistan” maaş seviyemizin altında kaldığı için.

Dil, 19. yüzyıldan bu yana uzun yol katetmişti. “Duyarlı” sözcüğü eskiden “çıtkırıldım” anlamına geliyordu. “Gey” ise eskiden sadece “neşeli” demekti. “Sığınak” ve “sığınmacı” ifadelerinin her

ikisi de “sığınma” sözcüğünden geliyordu: dokunulmaz bir sığınma ve güvenlik yeri.

Bize göçmenleri güvenli bir yere götürdüğümüzü söylemişlerdi. Biz de tumarhanenin zeminindeki kan ve saçları görmeyi reddetmiştik.

*

İşe alındığım için çok heyecanlıydım. Savunma Bakanlığı Diller Dairesi’nde bulunduğum yere kök salmışım. Güneydoğu Asya, özellikle Kamboçya konusunda uzman bir danışman çevirmen olarak çalışıyordum. Çevirdiğim dilleri üniversitede öğrenmişim. Annem evde bizimle Kmerce konuşmuştu ama o yıllardan kalan bir bilgim yoktu. Demem o ki bana aktarılan mirası bir yabancı olarak tanıdım.

Diller dairesindeki işimi sevmiyor değildim, ancak saha ajanı olmak istiyordum ve saha sınavlarında iki kez başarısız olduktan sonra kariyer yolum konusunda biraz belirsizlik yaşadım. Annem ve babamın benim için aklında olan bu değildi. Daha ben ufacık bir yavrucakken annem bana hedeflerini söylemişti. Başbakan olmamı istiyordu. Başbakan olarak, İngiliz dış politikası hakkında “bir şeyler” yapacak, anne babamı devletin şatafatlı resmi davetlerine götürecektim. Bir şoförüm olacaktı. (Annem araba kullanmayı hiç öğrenmemişti, bu yüzden şoför önemliydi.) Maalesef annem ayrıca bana dedikodu ve yalanın karmik sonuçlarını da öğretmişti (dördüncü Budist öğretisi bu konuda netti) ve bu yüzden de daha sekiz yaşındayken siyasi kariyerim başlamadan bitti.

Küçük kız kardeşim kurnazlıkta benden çok daha hünerliydi. Ben dil konusuna görev bilinciyle yaklaşırken o kaçamak ve hırçın biçimde kullanıyordu. İşte bu yüzden ben çevirmen olurken o da yazarlığa yöneldi ya da en azından uğraştı ve bir redaktör oldu. Ondan çok daha fazla maaş alıyordum ve ailem de işimin ne olduğunu anlıyordu, dolayısıyla karmanın benim lehime işlediğini söyleyebilirdim. Kız kardeşim bu duruma şöyle bir şey derdi: “Defol git.” Ancak bunu dostane bir havayla söylediğini bilirdim, tahminen.

*

Göçmenlerle buluşacağımız gün bile hâlâ “göçmen” sözcüğü üzerinde tartışıyorduk.

“Eğer onlar mülteci ise,” dedi köprülerden biri olan Simellia, “o zaman onlara mülteci demeliyiz. Provence’taki yazlıklarına taşınmıyorlar ki.”

Bakan Yardımcısı Adela, “Kendilerini mülteci olarak düşünmeyecekler,” dedi.

“Birisi onlara ne düşündüklerini sordu mu?”

“Kendilerini çoğunlukla kaçırılma mağduru olarak görüyorlar. 1916 düşman hatlarının gerisinde olduğunu sanıyor. 1665 ise öldüğünü.”

“Bunlara rağmen bir de bize bugün mü teslim edilecekler yani?”

“Sağlık ekibi, koşullarda daha uzun süre tutulurlarsa uyum süreçlerinin olumsuz etkileneceğini düşünüyor,” dedi Adela, bir dosya sistemi kadar kuru bir tonla.

Biz (daha doğrusu Simellia ve Adela) Bakanlığın bitmek bilmeyen odalarından birinde bu tartışmayı yapıyorduk. Oda çakıl taşı rengindeydi, gömülü tavan ışıklarıyla aydınlatılmıştı ve modüler bir yapıya sahipti, öyle ki bir kapıyı açtığınızda sanki başka odaya, sonra bir diğerine ve bir diğerine daha çıkacakmış gibi hissettiriyordu. Bu tarz odalar bürokrasiyi teşvik etmek için tasarlanırdı.

Bu beş köprünün son doğrudan bilgilendirme toplantısı olacaktı. Simellia, Ralph, Ivan, Ed ve ben. Hepimiz, canımıza tak ettiren altı turluk bir mülakat sürecinden geçmiştik. *Şimdi ya da geçmişte, güvenlik statünüzü zedeleyebilecek herhangi bir suçtan hüküm aldınız mı veya bu tür bir faaliyete herhangi bir biçimde karıştınız mı?* Sonra dokuz ay hazırlık geldi. Sonu gelmeyen çalışma grupları ve geçmiş araştırmaları. Eski bakanlıklarımızda (Savunma, Diplomasi, İçişleri) sahte iş ayarlamaları. Şimdi de burada ampullerdeki elektriğin sesinin duyulduğu bir odada, tarih yazmak üzereydik.

“Sence,” dedi Simellia, “onları, kendilerini ahirette ya da batı cephesinde sandıkları bir zamanda dünyaya fırlatmak uyum sağlamlarına engel olmaz mı? Hem bir psikolog hem de normal düzeyde empati yeteneğine sahip bir insan olarak soruyorum.”

Adela omuz silkti.

“Olabilir. Ama bu ülke daha önce hiçbir zaman tarihten gelen göçmen kabul etmedi. Yıl bitmeden genetik mutasyonlar yüzünden ölebilirler.”

“Ölmelerini beklemeli miyiz?” diye telaşla sordum.

“Ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz. Bu yüzden bu işi aldınız.”

*

Bakanlığın devir teslim için hazırlattığı salonda antika bir tören havası vardı: Ahşap paneller, yağlıboya tablolar, yüksek tavan... Modüler odalara göre daha gösterişliydi. Yönetim ekibinden drama seven biri bu değişikliği ayarlamıştı. Odanın tarzı ve pence-relerin güneş ışığını engelleme biçimi muhtemelen 19. yüzyıldan beri değişmemişti. İdarecim Quentin önceden gelmişti. Hasta görünüyordu; bazı insanlarda heyecan böyle kendini belli ederdi.

İki ajan, daha ben geleceği bilgisini sindiremeden göçmenimi odanın diğer ucundaki kapıdan getirdi.

Solgun ve bitkindi. Saçlarını o kadar kısa kesmişlerdi ki bukleleri düzleşmişti. Başını çevirip odayı inceledi ve profilinde etkileyici bir burun gördüm, yüzünde büyüyen bir sera çiçeğine benziyordu. Göz kamaştırıcı derecede çekici ve göz kamaştırıcı derecede iriydi. Fazlasıyla göz alıcı yüz hatlarına sahipti ve bu, onu hipergörkemci gösteriyordu.

Dimdik durup idarecime baktı. Benimle ilgili bir şey, önce bana bakıp ardından da gözlerini kaçırmasına neden oldu.

İleriye bir adım attım ve bakışın doğrultusu değişti.

“Komutan Gore?”

“Evet.”

“Köprünüz benim.”

*

Graham Gore (Kraliyet Donanması Komutanı; yaklaşık 1809–1847), 21. yüzyılda beş haftadır bulunuyordu ama diğer göçmenler gibi bu sürenin yalnızca birkaç gününde tam anlamıyla bilinçliydi. Çıkarma işlemi yüzünden iki hafta hastanede kalması gerekmişti.

İlk yedi göçmenden ikisi bu yüzden ölmüş, geriye sadece beş kişi kalmıştı. Zatürre, şiddetli buz yanığı, iskorbüt başlangıcı ve neşeyle yürümeye devam ettiği iki kırık parmak nedeniyle tedavi görmüştü. Ayrıca bir Şok Tabancası'ndan kaynaklanan yaralanmalar da vardı. Kendisini göçmenleştirmeye gelen ekip üyelerinden ikisine ateş edince üçüncüsü de silahını kullanmak zorunda kalmıştı.

Bakanlık koşullarından üç kez kaçmaya çalıştığı için sakinleştirici verilmesi gerekmişti. Mücadele etmeyi bıraktıktan sonra psikologlar ve Viktorya dönemi uzmanlarıyla sıfırdan bir oryantasyon sürecine alınmıştı. Uyum sağlamasını kolaylaştırmak adına göçmenlere yalnızca kullanabileceği bilgiler veriliyordu. Elektrik şebekesi, içten yanmalı motor ve tesisat sistemi hakkında temel bilgileri öğrenmiş olarak yanıma geldi. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'ndan, Soğuk Savaş'tan, 1960'lardaki cinsel özgürlük hareketlerinden, teröre karşı savaştan haberi yoktu. Britanya İmparatorluğu'nun dağıldığını anlatarak konuya girmişlerdi ama bu pek de hoş karşılanmamıştı.

Bakanlık bizi eve götürecek bir araba ayarlamıştı. Arabalar hakkında teorik olarak bilgisi vardı ama ilk defa arabaya biniyordu. Pencereden dışarı baktı, renginin atma sebebi sanırım hayretti.

"Eğer herhangi bir sorunuz varsa sormaktan çekinmeyin lütfen," dedim. "Sindirecek çok fazla konu olduğunun farkındayım."

"İngilizlerin gelecekte bile ironik azımsama hünerlerini kaybetmediklerini keşfetmekten mutluyum," dedi bana bakmadan.

Boğazında, kulak memesine yakın bir yerde bir ben vardı. Gü-nümüze ulaşan tek dagerotipi, 1840'ların modasına uygun, yüksek yakalı bir kravatla çekilmişti. Ben bakakaldım.

"Burası Londra mı?" diye sordu sonunda.

"Evet."

"Şu anda burada kaç kişi yaşıyor?"

"Yaklaşık dokuz milyon."

Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Bu gerçek olamayacak kadar büyük bir sayı," diye mırıldandı. "Bana söylediğini unutacağım."

*

Bakanlığın tahsis ettiği ev, başlangıçta yerel işçiler için tasarlanmış, Viktorya dönemi sonlarına ait kırmızı tuğla bir binaydı. Gore seksenlerine kadar yaşasaydı bunların inşa edildiğini görürdü. Oysa otuz yedi yaşındaydı ve ne çemberli etekleri ne *İki Şehrin Hikâyesi*'ni ne de işçi sınıfının özgürleşmesini deneyimlemişti.

Arabadan indi ve kıtalar arası yolculuk yapmış ve hâlâ otelini bulamamış bir adamın yorgunluğuyla sokağın bir ucundan diğerine baktı. Ben de onun peşinden dışarı fırladım. Görebildiklerini görmeyi denedim. Sokakta park edilmiş arabalarla ilgili sorular sorardı belki ya da sokak lambalarıyla ilgili.

“Anahtarın var mı?” diye sordu. “Yoksa kapılar artık sihirli şifrelerle mi açılıyor?”

“Hayır, ben...”

“Açıl susam açıl,” dedi posta kutusuna, huysuz bir tavırla.

İçeriye girince ona çay yapacağımı söyledim. İzin verirsem eve bakmak istediğini söyledi. Verdim. Hızlı bir tur attı. Direnişle karşılaşacakmışçasına kararlı adımlarla yürüdü. Mutfığa dönüp kapı pervazına yaslandığında kaskatı kesildim. Sahne korkusu yaşıyordum ama aynı zamanda onun imkânsız varlığının şoku içindeydim. Gore orada dikildikçe (ve dikilmeye devam ettikçe), dirseklerimle canhıraş yaparak bedenimden dışarı çıkıyormuşum gibi hissediyordum. Tüm vücudumla deneyimlediğim, anlatıyı değiştiren bir şey oluyordu bana ve buna bir anlam verebilmek için kendime dışarıdan bakmaya çalışıyordum. Sallama çay poşetini bir kupanın ağzına kadar çektim.

“Aynı yerde mi yaşayacağız?” dedi.

“Evet. Her göçmenin bir yıl boyunca bir köprüsü olacak. Yeni hayatınıza uyum sağlamanıza yardımcı olmak için buradayız.”

Kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. Gözleri ela rengindeydi, hafif yeşil çizgiler vardı ve gür kirpikliydi. İkisi de çarpıcıydı ve yorumlanamazdı.

“Bekâr bir kadın mısınız?” diye sordu.

“Evet. Bu yüzyılda bu pek uygunsuz bir düzenleme sayılmaz. Topluma karışmaya uygun görüldüğünüzde, Bakanlığın dışında ya da projeye ilgisi olmayan herhangi birine beni ev arkadaşınız olarak tanıtabilirsiniz.”

“Ev arkadaşı,” diye tekrarladı küçümseyerek. “Bu kelime ne anlama geliyor?”

“Biz iki kişiyiz, bir evin kirasını paylaşıyoruz ve romantik bir ilişkimiz yok.”

Rahatladı.

“Ah, gelenek ne olursa olsun, bunun uygun bir düzenleme olduğundan emin değilim,” dedi. “Ancak dokuz milyon kişinin burada yaşamasına izin veriyorsanız belki de bu bir zorunluluktur.”

“Huum. Dirseğinizin yanında saplı beyaz bir kutu var. Bu bir soğutucu, biz ona buzdolabı diyoruz. Lütfen kapıyı açıp sütü çıkarabilir misiniz?”

Buzdolabını açıp içine baktı.

“Bir buz kutusu,” dedi ilgiyle.

“Aşağı yukarı. Elektrikle çalışır. Sanırım elektrik size anlatıldı...”

“Evet. Ayrıca Dünya’nın Güneş etrafında döndüğünü de biliyorum. Biraz zaman kazanalım.”

Bir sebzelik açtı.

“Havuçlar hâlâ var o zaman. Lahana da öyle. Sütü nasıl tanıyacağım? Lütfen bana hâlâ inek sütü kullandığınızı söyleyin.”

“Evet. Küçük şişe, üst raf, mavi kapak.”

Parmağını sapa takıp bana getirdi.

“Hizmetçi bugün izinli mi?”

“Hizmetçi yok. Aşçı da yok. Çoğu şeyi kendimiz yapıyoruz.”

“Ah,” dedi ve rengi attı.

*

Çamaşır makinesiyle, ocakla, radyoyla, elektrik süpürgesiyle tanıştırılmıştı.

“Hizmetçiler bunlar,” dedi.

“Yanlış değil.”

“Bin fersahlık çizmeler nerede?”

“Onlar henüz yok.”

“Görünmezlik pelerini? İkarus’un güneşe dayanıklı kanatları?”

“Onlar da.”

Gülümsedi. “Yıldırımın gücünü köleleştirmiş ve onu, yardımcı tutmanın derdinden kurtulmak için kullanmışsınız,” dedi.

“Pekâlâ,” dedim ve önceden hazırladığım bir konuşmaya başladım: Geçişken ekonomik sınıflar eviçi iş bölümü konularına değinerek asgari ücret, ortalama bir hanenin büyüklüğü ve işgücündeki kadınlar hakkında konuştum. Konuşmam tam beş dakika sürdü ve sonunda, anne ve babama sokağa çıkma yasağının uzatılması için yalvarırken kullandığım aynı titrek akışkan ses tonuna geçtim.

Bitirdiğimde sadece şunu söyledi: “Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra istihdamda dramatik bir düşüş mü yaşandı?”

“Ah.”

“Bunu bana yarın açıklamaya ne dersin.”

Onunla geçirdiğim ilk saatlere dair hatırladığım her şey bu kadardı. Ayrıldık ve solmakta olan günü lav lambasındaki damlalar gibi utangaçça birbirimizin etrafında dolanarak geçirdik. Onun zaman yolculuğu kaynaklı bir psikotik kriz geçirmesini ve beni cinayet arzusuyla hırpalayıp katletmesini bekliyordum. Çoğunlukla eşyalara dokundu, sonradan buz yanığının oluşturduğu kalıcı sinir hasarı yüzünden olduğunu öğrendim. Sifonu üst üste on beş kere çekti ve su dolarken bir kerkenez kadar sessiz kaldı; bu şaşkınlık ya da utanç belirtisi olabilirdi. Saat ikide aynı odada oturmaya çalıştık. Burnundan sertçe nefes çekince başımı kaldırdım ve lambanın ampulünden parmaklarını kaldırdığını gördüm. Bir süre yatak odasına çekildi, ben de arka verandaya oturdum. Ilık bir ilkbahar akşamıydı. Şapşal bakışlı güvercinler, yoncalara kadar gömülmüş hâlde çimenlerde ağır ağır yürüyordu.

Üst kattan, tedirgin bir tahta nefesli çalgıdan Polonya melodileri gelmeye başladığını, tereddüt edip durduğunu duydum. Birkaç dakika sonra mutfağa geldi. Güvercinler havalandı, kanatları yutkunulan bir kahkahayı andıran bir ses çıkardı.

“Flütü Bakanlık mı verdi?” diye sordu kafamın arkasına.

“Evet. Onlara bunun seni dengeleyeceğini söyledim.”

Evet, artık ona “sen” diye hitap edebiliyordum.

“Ah. Teşekkür ederim. Flüt çaldığımı nereden biliyordun?”

“Gönderdiğin ve aldığın birkaç mektupta geçiyor.”